

לוי קיפניס

הנפלא
ספריה אייל

החליל הנפלא

חליל
קיפ

לִוּיִן קִיפְנִיס

הַחֵלִיל הַנֶּפֶלָא

צִיּוּרִים

חנה אדולפי

מכללת לוינסקי לחינוך
הספרייה

הוצאת נ. קמחי, תל-אביב

מרכז לויין קיפניס
לספרות ילדים

c
 כל הזכויות שמורות
 להוצאת ספרים נ. קמחי ת"א
 נדפס בישראל תשכ"ט אוקטובר 1968

ALL RIGHTS RESERVED
 PUBLISHED BY N. KIMCHI T. A.
 OCTOBER 1968

מס' ספרי	ס' 10
מס' סדר	נ"ב
מס' סדר	1534
מס' סדר	c. 2
תאריך	

המכלול והלחיצה	ל נסקי
מס' הספרי	87594
מס' תאריך	14.9.92
מס' תאריך	65

הַחֲלִיל הַנִּפְלָא

לְדוֹד חֲלִיל.

דוֹד מְחַלֵּל יָפָה.

כָּשֶׁהוּא שָׁמַח — הוּא מְחַלֵּל מִנְּגִינָה צְלִינָה.

כָּשֶׁהוּא עָצוּב — הוּא מְחַלֵּל מִנְּגִינָה עָצוּבָה.

הִזֵּה בּוֹקֵר סְתִיו. בּוֹקֵר יָפָה.

דוֹד לָקַח אֶת חֲלִילוֹ וַיֵּצֵא לְטִיִּיל.

הֵלֵךְ דוֹד וּבָא אֶל הַשָּׂדֶה.

רָאָה אֶת הַשָּׂדֶה שֶׁהוּא עָצוּב.

כּוֹל הַשָּׂדֶה מְכוּסָה קוֹצִים יְבֵשִׁים.

— שָׁדָה, שָׁדָה, לָמָּה אַתָּה עָצוּב ?

— כִּי צָמָא אָנִי, רוּצָה לְשִׁתּוֹת —

וְאִין גָּשֶׁם יוֹרֵד.

הֲלֵךְ דָּוִיד וּבָא אֶל הַכָּרִם.

רָאָה אֶת הַכָּרִם שֶׁהוּא עָצוּב.

הָאֲדָמָה יְבֹשָׁה וְסְדוּקָה.

— כָּרֶם, כָּרֶם, לָמָּה אַתָּה עָצוּב ?

— כִּי צָמָא אָנִי, רוּצָה לְשִׁתּוֹת —

וְאִין גָּשֶׁם יוֹרֵד.

הֲלֵךְ דָּוִיד וּבָא אֶל הַחֹרֶשֶׁה.

רָאָה אֶת הָעֲצִים וְהֵם עָצוּבִים.

עֲלִים רַבִּים נוֹשְׁרִים וְנוֹפְלִים כְּדָמְעוֹת.

— לָמָּה, עֲצִים, אַתֶּם בּוֹכִים ?

— כִּי צָמָאִים אֲנַחְנוּ, הַשָּׁמַיִם טְהוֹרִים. אֵין עָנָן.

וְאִין גָּשֶׁם יוֹרֵד.

ישב דויד פסח צץ וְהתחיל קסלל בַּחֲלִילוֹ.

הִתָּה הַנְּגִינָה שָׁלוֹ נַפְלְאָה, אַךְ עֲצוּבָה.

שִׁמְעָה הָרוּם וּבָאָה.

נִשְׁכָּה הָרוּם וְשִׁאָלָה:

— דויד, דויד! הַנְּגִינָה שָׁלָךְ נַפְלְאָה, אַךְ לָמָּה

הִיא עֲצוּבָה?

עָנָה דויד:

כִּי הַשָּׂדֶה עֲצוּב.

כִּי הַכָּרִם עֲצוּב.

כִּי הַחֹרֶשֶׁת עֲצוּבָה.

כִּי צִמְאִים הֵם.

הַשָּׁמַיִם סְהוּרִים, אֵין עָנָן —

וְאֵין גֶּשֶׁם יוֹרֵד.

אָמְרָה הָרוּם:

— אָתָּה, דויד, סלל בַּחֲלִילוֹ, וְאֲנִי אֲנַגֵּן

במפוחית — ישמעו עננים ויבואו. מכול קצות
השמיים יבואו לשמוע את הנגינה — ויביאו את
הנשם.

ובן היה.
דויד חילל בקליל.
הרום ניגנה במפוחית —
שמעו העננים את הנגינה ובאו.
באו מכול צד וכיסו את השמיים.

אמרה הרום לדויד :

— ננגן עוד ועוד — ויצאו העננים לרקוד.
ניגנו עוד ועוד — ויצאו העננים לרקוד.
וכאשר התחילו העננים לרקוד — התחיל
לרדת גשם.

ניגנו עוד ועוד — התחילו טיפות הגשם
לרקוד.

רקדו טיפות הגשם
על שדות.
על כרמים.
על עצים.
חילל דויד עוד ועוד.
ניגנה הרום עוד ועוד

כור

העולם

התחיל

לרקוד.

גֶּשֶׁם, גֶּשֶׁם, בּוֹא !

הגשם יורד בְּזוּצָה. הגשם מצִלִּיךָ בְּחֻזְקָה. הגשם
דוֹפֵק עַל הַחַלּוֹנוֹת.

— גֶּשֶׁם, גֶּשֶׁם, לָמָּה זֶה אַתָּה כּוֹעֵס ?
מִסְפֵּר הַגֶּשֶׁם :

— אֲנִי עוֹד הֵייתִי לְמַעַלָּה, לְמַעַלָּה, כֹּאֲשֶׁר
בָּאָה הָרוּחַ, נִשְׁכָּה בְּעֻנְיִים וְקִרְאָה :
”תָּנוּ, גֶּשֶׁם, עֻנְיִים !”

”הָאָרֶץ לְמַטָּה מְחַכָּה לְגֶשֶׁם !”
”הַכּוֹל מִתְפַּלֵּלִים לְגֶשֶׁם שִׁירָד !”
”גַּם הַיְלָדִים בִּגְן וּבְבֵית־הַסֶּפֶר שָׂרִים :

גֶּשֶׁם, גֶּשֶׁם, בּוֹא !

וְהַגֶּשֶׁם מִמְשִׁיךְ לְסִפּוֹ :

— וְהִנֵּה בָאתִי ! רְאִיתִי מְלַמַּעַלָּה אֶת הָעִיר
הַגְּדוֹלָה, וְכֵה בָתִּים וּמִגְדָּלִים גְּבוּהִים־גְּבוּהִים,

ורחובות אַרוכִים-אַרוכִים ואֲנָשִׁים רַבִּים-רַבִּים
וְהִתְחַלֵּתִי לָרֶדֶת.

אֲנִי בֶקֶשׁ שְׁלַחְתִּי אֶת טִיפּוֹתֵי הָרָאשׁוֹנוֹת — וְהִנֵּה
קָמָה מֵהוֹמָה וּמְרוֹצָה בְּכָל הָעִיר. הָעוֹבְרִים בְּרָחוֹב
הִתְחִילוּ רָצִים וּבוֹרְחִים. רַבִּים-רַבִּים גִּדְּחָפוּ, גִּדְּחָפוּ
לְסֻדְרֵי הַמְּדֻרְגּוֹת לְהִתְחַבֵּא מִפָּנַי.

הָרָחוֹבוֹת נָעֲשׂוּ רִיקִים.

אֲפִילוֹ כָּלֵב לֹא נִרְאָה בַּחוּץ.

גַּם הַחֲתוּלִים הִתְחַבְּאוּ מִתַּחַת לְמִכּוֹנִיּוֹת, הַחוֹנוֹת
בְּשׁוּרוֹת אַרוכּוֹת בְּצַד הַכְּבִישׁ.

אֲנִי מוֹסִיף לְהִמָּסִיר — וְאֵין פֶּה נִפְתָּח לְשִׁתּוֹת
מִן הַטִּיפּוֹת שְׁלִי, וּמִים רַבִּים נוֹזְלִים בְּדֶרֶךְ הַכְּבִישִׁים
עַד לַיָּם...

רְאִיתִי כִּי כֵן — וְהִתְחַלֵּתִי לְדַפּוֹק עַל הַסְּלִיחוֹת:

„טִיף-טִיף-טִיף! כֵּךְ אַתֶּם מְקַבְּלִים אוֹתִי?”

מָה עָשׂוּ הָאֲנָשִׁים הַמִּתְחַבְּאִים בְּבֵתֵיהֶם? הֵם
סָגְרוּ בַּעֲדֵי אֶת הַתְּרִיסִים...

לָכֵן אֲנִי יוֹרֵד בְּזַעַף, לָכֵן אֲנִי כּוֹעֵס!

עֲנִיתִי וְאָמַרְתִּי לְגֶשֶׁם :

— אֵל נָא בְּכַעַס. גֶּשֶׁם ! אַתָּה לֵךְ אֶל הַכֶּפֶר.
לְהַמְטִיר צֶל הַשָּׁדוֹת וְהַכְרָמִים. שָׁם יִקְבְּלוּ אוֹתָךְ
בְּשִׂמְחָה.

וְכֵן עָשָׂה הַגֶּשֶׁם.

אֵךְ נִפְּלוּ הַטִּיפּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת. שָׁמַחוּ לְקִרְאָתוֹ
הַעֲצִים וְרִשְׁרָשׁוּ בְּעֲנַפֵּיהֶם :
— בְּרוּךְ הָבָא. גֶּשֶׁם !

וְהַשִּׁיחִים וְהָעֲשָׂבִים שָׁתוּ אֶת הַטִּיפּוֹת וְקִרְאוּ :
— מָה טוֹב וּמָה נָּעִים אַתָּה. גֶּשֶׁם !
גַּם הָאֲדָמָה פָּתְחָה אֶת פִּיהָ וְשָׁתְתָה וּבִלְעָה אֶת
טִיפּוֹת הַגֶּשֶׁם — הִרְבָּה, הִרְבָּה.

וְהָאֲנָשִׁים לֹא בָּרְחוּ מִפְּנֵי הַגֶּשֶׁם.
אֶפִּילוּ הַצִּיפּוֹרִים בָּקֵן צַפְצָפוּ :
— יוֹפִי-יוֹפִי, גֶּשֶׁם !

וְהַיְלָדִים צִלְיוּם וְשָׂמְחִים רָקְדוּ בְּתוֹךְ הַשָּׁלוּלִיּוֹת
וְשָׂרוּ :

גֶּשֶׁם, גֶּשֶׁם, בּוֹא !

מה יורד משמיים

א

יצא איש לַעבֹדָה,

רוכב על אופניים.

פתאום — טיף, טיף, טף!

נופלות טיפות על האף.

אומר האיש:

"יורד גשם משמיים!"

1

יָצְאָה אִשָּׁה אֶל הַשּׁוּק.

סָל גָּדוֹל בְּיָדֶיהָ.

פְּתָאוֹם — טִיף, טִיף, טִיף!

נוֹפְלוֹת טִיפוֹת עַל הָאָרֶץ.

אוֹמֶרֶת הָאִשָּׁה:

"יֵרֵד גֶּשֶׁם מִשְׁמַיִם!"

ג

חורש איקר בשדה
בזיצת אפיים.
פתאום — טף, טף, טף!
נופלות טיפות על האף.
אומר האיקר:

„יורד **לקחם** משמיים!”

הַגָּשֶׁם וְהַיָּלֵד

הַגָּשֶׁם:

הוּ, פֶתַח-נָא לִי, יָלֵד —
טִיף-טֵף, טִיף-טֵף, טִיף-טֵף!
פֶתַח חַיּוֹן לִי, אוֹ דָלֶת —
טִיף-טֵף, טִיף-טֵף, טִיף-טֵף!
רוּחַ קָר בּוֹקֶה מֵר:
„אוי-אוי, מַה קָר לִי קָר!“

הַיָּלֵד:

לֵךְ אֶל צֶמַח צוֹמֵחַ —
טִיף-טֵף, טִיף-טֵף, טִיף-טֵף!
לֵךְ אֶל פֶּרֶחַ פּוֹרֵחַ —
טִיף-טֵף, טִיף-טֵף, טִיף-טֵף!
הֵם יִשְׁתּוּ בְשִׂמְחָה,
„תוֹדָה“ יֹאמְרוּ לָךְ!

חידות

2

1

השמש רואה —
ומסתתרת.
ציפור כנף —
לזן ממקרת.

לא אורון —
ועף בשמים.
לא נהר —
ומלא מים.

רק עצים ופרחים
עליונים ושמיים.

1 2 3

1 2 3

התוכן:

סיפור	—	—	החליל הנפלא
סיפור	—	—	גשם, גשם, בוא
דיקלום	—	—	מה יורד משמים?
שיר	—	—	הגשם והילד
חידה	—	—	לא אורון
חידה	—	—	השמש רואה

מרכז לוי קיפניס
לספרות ילדים

מכללת לוינסקי לחינוך
הספרייה

000153400061

קִישָׁת

סֵפֶר הַיָּדִים

הַחֲלִיל הַנִּפְלֵא

הַנְּחִילִיאֵלִי בּוֹנֶה לוֹ קֵן

שְׂרוֹנָה הַקּוֹטֶפֶת הַקְּטָנָה

הַגִּינָה שֶׁל רֶם וְרִינָה

סֵב סִבְיוֹן

גִּילִי הַשּׁוֹטֵר

שֶׁעָלוּל שֶׁהָלַךְ לָלוּל

הַבֵּית עַל הָהָר

בֶּן הַחֲתוּלִים

הָאוֹצֵר הַיָּקָר

